

„Szólj igazat, betörök a fejed.“

Megjelenik minden hó 10, 20 és 30-án.

Felelős szerkesztők és kiadók:

BOLOND MISKA és Dr. FÜLLENTŐ.

Előfizetési ára:

Egész évre 3 frt, félévre 1 frt 50 kr.

Egy szám 10 krajczár.

SZERKESZTŐSÉG,

ahová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő:

Budapest, VIII. Stáció-utca 6. sz.

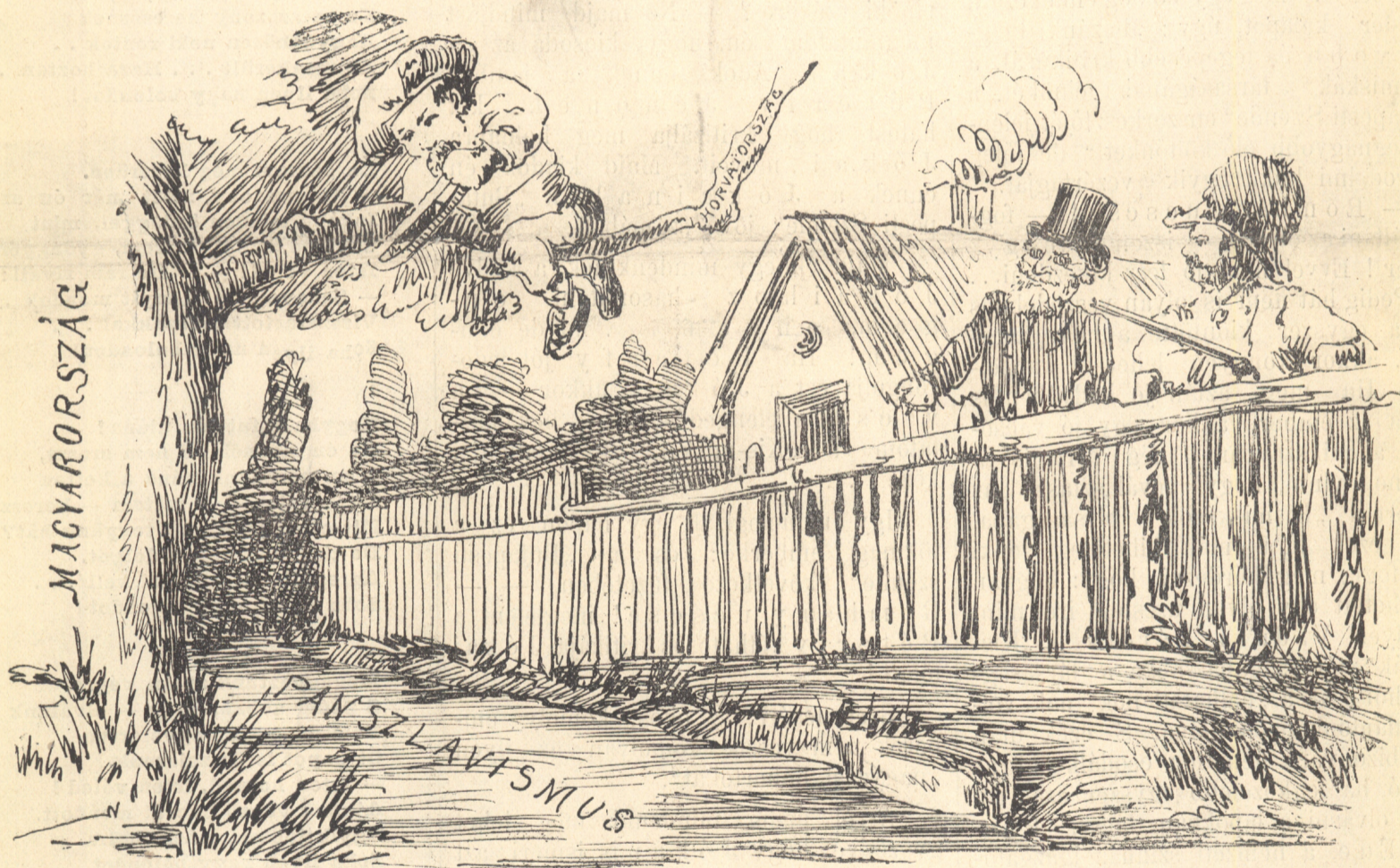
KIADÓHIVATAL,

ahova az előfizetések és reklamá-
ciók intézendők:

Budapest VIII. Stáció-utca 6. sz.

Hirdetések árszabály szerint vé-
tetnek föl.

A horvát politika.

R—g br.: Kegyelmes uram, lelőjsem azt az ostoba horvátot?

T—a K—n.: Várjon csak még. Szeretném tudni, hogy belátja-e végre, hogy ha elfü-
részeli azt az ágat a törzstől, hát: beleesik a pocsolyába.

Vigyázz magyar!

Fenyegető felleg-tábor túlul fel a láthatárra,
Fenyegető fellegeknek, piros vér lesz még az ára.
Gyújtogató muszka bérencz, égő csóvát hord kezében,
S ott lappang — de meg is kezdte dolgát már — a végvidéken.

Büszke tölgyet egy csapásra nem lehet kivágni többől,
Amde könnyen dől, ha titkos féreg rajta egyre öröl,
Akkor aztán megrohanják, szertevágják, nincs megóva,
S most beldőle minden telik, néha-néha akasztófa.

Préda éhes lator népnek burjánzik már gaz vetése;
Fel-felhangzik a keblünkön ápolt kígyók szisszenése,
Itt is ott is összesúgnak, sejtik, hogy közelg az óra,
Oktalan bosszút lihegve várnak már az aratókra.

De ha mégis jönni kell a nemzetirtó háborúnak,
A hol annyi százezeren porba dőlnek, vérbe fúlnak;
Ott leszünk mi szinte majd a nagy temetkezési torba,
Hogy ne essék a magyarnak becsületén semmi csorba.

Semmi csorba, vagy gyalázat, nincsen ehhez szokva népünk,
Szégyenében még a síron túl is égne büszke képünk;
Meg se tűrne buzogányos Árpád apánk közelébe,
Sőt bizonynal megtagadná, hogy mi volnánk nemzedéke.

Vigyázz magyar! ne télenkedj, ne nézz összetett kezekkel,
Nem sokára küzdened kell konczra vágó vérebekekkel;
S a keleti kényes kérdést — a melyiknek nincsen mása. —
Majd megoldja a mi szablyánk világrázó csattanása.

Bendeguz.

Talmi-nagyságok.

II. Gyulai Pál.

Nagy férfiak jellemrajzát megírni: valóban nem csekély földadat. Szerencsére Gyulai Pál nagyon „apró“, kis emberke, és így megpróbálom őt olvasóinknak bemutatni. Képzeld magának az ember egy kis tökmag emberkét, nem nagyobb mint egy mythologiai hüvelykujjat. Ezen a kis emberkén egy meglehetősen szinehagyott fekete kabátot. (Gyulai Pál nem tudni mi okból mindig gyászol;) meg egy boldog emlékeztető cylindert kalapot, úgy: „hazánk legnagyobb és legegésőbb kritikáját, a „Kismiskák“ társaságának elnökét, a „Butapesti Szemle“ szerkesztőjét, jelenleg legnagyobb élő költőnkét,“ de főleg az irodalmi klikk egyik vezértagját.

— Romhány ucsese! — fogja kiáltani az olvasó — iszen ez „nagy“ ember! Evvel nem jó lesz kikezdeni...

Pedig hát nem is olyan veszedelmes ő. Ha egyszer kiöntötte a méregzacskóját, akkor könnyen lehet őt kapacitálni. Ha meg aztán jó kedvében is találja az ember, akkor egy jó vacsoráért a Szikszayban, még arra is rá lehetne vinni, hogy bevásárltassa az embert a „Kismiskások“ társaságába. Mert fogja után már hihetőleg senki sem fogja még kérdezni, hogy: hogyan kerülhetett egy olyan üresfejű író, mint a milyen Vádnai Károly a „Kismiskák“ társaságába, abba a társaságba, ahol csak a „halhatatlanok“-nak volna tulajdonképpen helye. Ezek után már bizonyára nem fog csodálkozni az olvasó, ha legközelebb egyszer csak azt fogja olvasni a lapokban, hogy: Paulay Ede, a nemzeti színház igazgatója, és hogy: a „Styx“ szerkesztője, Schlesinger úr: bevásárltattak a „halhatatlanok“ közé, a „Kismiskák“ társaságába.

Külömben ne higgye a szives olvasó, hogy ilyen könnyen lehet nálunk valaki „halhatatlan“! Dehogy is. Kissé túloztam... Nem elég arra, hogy Gyulai Pált vacsoráltassa meg a Szikszayban!.. Dehogy is elég...

Meg kell vacsoráltatnia — Szász Károlyt is. Mert nincsen Polux Castor nélkül!...

És még ez sem minden! Mindez sem elég az üdvösségre. A halhatatlanságot nem osztogatják itten ilyen könnyen!.. Szükséges, hogy a halhatatlanságra aspirálóknak legalább is három műve vagy verse megjelent lé-

gyen a „leibsornálok“-ban, vagy a „Fővárosi Lapok“-ban vagy a „Butapesti Szemlében“.

Aztán mondja még valaki hogy nálunk könnyen lehet valaki magyar: „halhatatlan!“... Aztán mondja még valaki, hogy a „Kisfaludy társaság“ nem a „nagyok“, hanem a „Kismiskák“ társasága!...

— Romhány ucsese! „füllentünk“ és rágalmazunk.

Persze elnöke a „halhatatlanok“-nak. Már hogy is ne ő volna az ilyen „halhatatlanok“-nak az elnöke!... Hát ki lenne más a „halhatatlanok“ elnöke, ha nem a haza legnagyobb írója?

— „Talán Jókai? Hogy is ne! Majd már minden kontár író megtesznek „halhatatlan“-ok elnökének. Hát kicsoda is az a Jókai? vagy kicsoda? Hát csoda? Iszen ő kétszáz kötetnél többet írt össze. Hát méltó ez a „halhatatlan“-ok elnöki székére? — No majd mindjárt megmutatom én, hogy kicsoda az a Jókai. Adok ennek a jámbor Péterffy Jenőnek két hatost, hogy kritizálja meg holnapra Jókai műveit. Majd kiadok én ennek a Jókainak a „Butapesti Szemle“ jövő számában.

Majd elmegy mindenkinek a kedve Jókaihoz hasonlítani engem, engem, ... no de engem! Ha Péterffy jól ledorongolja ezt a Jókait, akkor — a vacsora elengedésével — bevásárltatom a „Kis-miskák“ halhatatlanjai közé!...

Igy monologizált egy napon ez a tökmag emberke; és a „Butapesti szemle“ következő füzetében, — — Romhány ucsese! megjelent a Péterffy kéthatosos kritikája Jókai fölött!

Szerencsére, az okos, komoly emberek nem veszik komolyan az ilyen „nagyzási hóbortokat“.

Arról pedig mindenki meg lehet győződve, hogy Jókai is ismeri azt a kitűnő közmondást, hogy: „kutya... nem hallatszík a mennyországba!“ vagy: „mit bánja azt a nap, ha — leugatják!“

De most már nem bántom tovább Gyulait, mert — Romhány ucsese! még utóbb engem is bevásárltattak a „halhatatlanok“ közé — — vacsora nélkül!...

Dorong.

Soha ilyen nagy bolondot!

— Egy barátom naplójából. —

Épen ápril hóba léptünk,
— Jól emlékszem most is rája, —
Dermesztő szél sivitott, fujt...
— Jaj, kinek nincs nagy kabátja! —

Egy gondolat jött eszembe,
S házasodni elbolyongok,
S elvettelek, rózsám, téged...
Soha ilyen nagy bolondot!

Im' feleség van a háznál...
Féltem is, mint szemem fényét
— Hogyne? mikor a szépségét
Mindenfelé csak dicsérték. —
Annyi áll, hogy véle megis
Szállottak a sötét gondok...
Féltem, hogy még elszeretik...
Soha ilyen nagy bolondot.

Elmultak a mézes hetek;
Nem tartanak mindig egyre!
— Mért vagy, édes feleségem,
Oly borongó, bus egyszerre? —
S egyszer csak az történ' vélem:
— Mi a csoda, tán megbomlott —
Ellopták a feleségem...
Soha ilyen nagy bolondot!

Nosza, frissen csak utána!
No, ezt már csak úgy nem hagyom!
Ilyen csúfot tenni vélem...!
— Kerülj meg csak, te rossz asszony!
És az asszony keresésnek
Nagydühösen neki rontok...
És megkerült... Haza hoztam...
Soha ilyen nagy bolondot!

Én bántam meg keserűen.
— No, asszony, most már én szököm!
Inkább minden ördöggel, mint
Tevéled, szép kincsem, gyöngyöm!
Isten véled! — — De rám rivall:
— Sehova sem! annyit mondok...
Visszatartott erőszakkal...
Soha ilyen nagy bolondot!

Hogyha ő fut: én utána!
Ha én mennék: ő nem ereszt,
S ha maradunk mind a ketten
Én — rajta, ő — rajtam — kereszt.
Mit csináljunk, mit tegyünk hát?
De tisztázni kell a dolgot.
Az egyiknek engedni kell...
Soha ilyen nagy bolondot!

Megegyedtünk aztán végre,
S pedig abban, hogy — elválunk
Békésen. — És egyetértve
Öt papot is összejárunk.
— Isten hozzád, isten véled!
Ajkunk végső búcsút mondott.
Egyik jobbra, másik balra.
Soha ilyen nagy bolondot.

Mult az idő... s összehozott
Bennünket ép' úgy, mint előbb.
És újra elzengedeztük
A szent esküt a pap előtt
Ősz volt ekkor — zugó szellő
Hullatá a beteg lombot...
Hejh, de nekünk most virult ki...
Soha ilyen nagy bolondot.

Azt mondja egy híres férfi,
Korának egy dicső fia,
Hogy, amelyet magunk játszunk:
Az a legjobb komédia!
Ugy-e édes feleségem,
Hogy igazat, valót mondott, —
Hol kell két jobb bohóc, mint mi? ..
Soha ilyen két bolondot!

Petrikás Mór,

ban, hogy mihelyt letette a koronát: nyugalomba vonul.

— . . . És Iván czár végre is hajtott volna e tervét, ha valami váratlan szerencsétlenség nem éri, t. i. megelégeltetett meg. (!?) . . .

— Hja barátom, így maga sem fogja vinni, hanem lesz magából — egy szeméten leledző üggyvéd! . . .

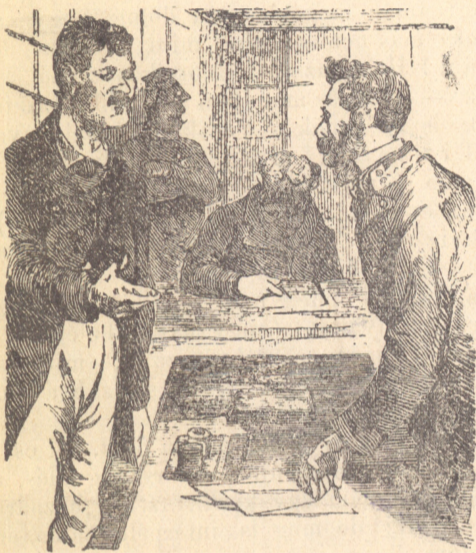
Mogyoró.

Fiatal házasok.

Herzenfeld Dávidné: Kedves Dávidkám, focscs lette a mienk reggeli! A mienk tej megalodta magát.

Herzenfeld Dávid: Nü, hát — kültésél fül a tej! . . .

A bíró előtt.

— Vádlott, van valami kifogása a tanuk hitelessége ellen?

— Csak Rangos ellen; ő halálos ellenségem, mert én hoztam őt össze a feleségével . . .

A kis Sándor.

A kis Sándor beugrott a kocsiába anélkül, hogy a nénitől, akinél látogatóban volt elbúcsuzott volna.

— Nos Sándor, hát nem adsz egy busu-csókot mielőtt elmegy? — kérde a néni.

— Most már nem szállhatok ki, néni! Kocsivezető ur, legyen szives, adjon egy csókot helyettem a néninek.

Érvelés.

— Nem szégyeled magad, koldulni, ahelyett hogy megfognád a dolog végét? lásd, az Uristen is hat napig dolgozott és csak a hetedik napon pihent.

— De ő sem kezdte újra a másik hétfőn . . .

Éjjel.

— Ez már mégis csak gyalázatos dolog éjfélután egy óraker jönni haza!

— Hát ha előbb jöttem volna is haza, azért most mégis csak egy óra volna! . . .

Hirek.

(A „Butapesti Sirlap“ hitelt érdemlő magán külön tudósításai nyomán.)

— **Ramberg** b. „K. K.“ biztos visszahivatik, és helyébe **Máriássy** nevezetik ki magyar királyi biztosnak Horvátországban.

— A horvát szemtelenkedések végre katonai hatalommal fojtatnak el.

— **Holzmann** és **Musitzky** ismert budapesti pezsgő gyárosok újabb ismét kitűnő minőségű **Mollináry-és Eszte-féle** „hűsítő“ szereket fedeztek föl, és találmányukat a hadügyminiszternek ajánlották föl, a „fölyhényült“ horvát vért „lehűtésére.“

— A fővárosban tartózkodó horvát ifjak legközelebb fényes fáklyászenét rendeznek **Szapáry** pénzügyminiszter tiszteletére.

— **Blaha Lujza** és a bájos **Hegyi Aranka** e hét végén a zágrábi színházban fognak vendég szerepelni. A horvátok, nagy ovációkban fogják részesíteni a két művésznőt; a rendező bizottságba **Miskátovics** és **Miletics** is beválasztottak.

— **Oh Pauper Tivadar**, igazságügyminiszter ur véleménye szerint a horvátokat csak akként lehetne kibékíteni a magyarok iránt, hogy ha az örök időkig épülő lipótvárosi bazilikát a horvátoknak engednők át. Minthogy azonban a böles városi tanács ebbe soha sem egyeznék bele, ennél fogva a — horvátok sohasem fognak velünk kibékülni, és a lipótvárosi bazilika pedig — örök időkig fog tovább építtetni . . .

— A „Függetlenség“ az „Egyetértés“-be, a „Butapesti Sirlap“ a „Pesti Hirlap“-ba olvadnak bele október elsején.

— A fővárosi zsidóság küldöttsége fölkérte **Bartok Lajost**, hogy botozza meg megegyeszer **Verthovayt**. Amint halljuk, **Bartok** kinyilatkozta, hogy a legnagyobb előzékenységgel tesz eleget a zsidók kívánalmának.

— **Oh Pauper Tivadar**, az igazságügyminiszter ur jótékony célú bált és gyűjtést rendez: a t. eszlári sakterok javára. A bálanya maga a miniszter neje lesz.

Népszínház. A gyönyörű zenéjű **Bocacció** francia ruhában. Denique igaz, a mit régóta hangoztattunk, hogy valódi operette szöveget csak a francziák tudnak írni. A „fidel“ jovialis humor helyében, szikrázó szellem; német sentimentalismus helyett szikrázó francia tűz; együgyű német szöveg helyett, új megoldás.

... Aztán meg **Blaha Lujza** meg a bájos **Hegyi Aranka** egy darabban. **Blaha Lujza** a fölülmulhatatlan „Bocacció“; **Hegyi Aranka** pedig egy imádásra méltó ellenállhatlan „Fiametta.“

Csodálkozhatik-e még valaki, ha egy ilyen „Fiametta“-ért minden szeszélylyel szembeszáll „Bocacció“?

Hegyi Aranka „Fiametta“-ja minden várakozáson felüli volt. És ezzel nem valami esélyeséget mondtunk, ha azt vesszük tekintetbe, hogy „Fiametta“ szerepében ezelőtt **Komáromy Mariskát** csodáltuk. És éppenséggel nem az utóbb említett keáves művésznőt akarjuk megsérteni,

midőn azt állítjuk, hogy: **Hegyi Aranka** e szerepben fölülmulta őt.

Egyébiránt meg vagyok róla győződve, hogy nemsokára eljövend ama idő, a mikor mindenki be fogja ismerni **Hegyi Aranka** e szerepében, épen úgy mint ez időszerint a „**Hoffmann** meséiben“ fölülmulhatlan művészi alakítást nyujt minden tekintetben; párosulván benne a művészettel az igyekezet, a fáradhatlan buzgalom és a művészet iránti lelkesültség; úgy hogy valamint jelenleg kedvence, úgy nemsokára bálánya lesz a közönségnek.

„**Hoffmann** meséi“ e héten nem adattak elő. E sajnálatraméltó eseménynek, még sajnálatraméltóbb következményei lettek.

Oh-Pauper Tivadar, igazságügyminiszterünk ugyanis minden este pompásan — elaludt; sőt még ezenkívül ama nagy udvariatlanságot is elkövette, hogy a kedves **Ilka** jeles „**Kertészleányát**“ is dicsőretre és jobb ügyre méltó buzgalommal — átaludta.

De hát a miniszter ur viszont azzal védheti magát, hogy ami a kedves **Ilka** árára nézve udvariatlanság, az a legnagyobb árváriasság a bájos **Aranka** árára nézve; a mennyiben ugyanis a miniszter ur tüntetőleg beakarta bizonyítani, hogy ő csak a „**Hoffmann** meséi“ előadásán nem alszik . . .

A kedves **Ilkáról** jut eszombe, hogy csaknem bárónő lett belőle; és a „**Nap és Hold**“-ban valósággal énekelhették volna:

Ez biz' egy báróné,
Ez biz' egy báróné . . .

A legvalószínűbb ama föltevés, hogy **Pálma** **Ilka**, a **Hegyi Aranka** iránti tekintetből és collegialitásból nem férjhez Orczy báróhoz. Kijelentette, hogy addig várni akar, míg csak **Hegyi Arankát** is nem veszi el egy báró.

Hátha az **Aranykát** meg egy grófvelel? . . .

Előfizetési felhívás

„Füllentő“-re.

Unalom közeleg a téllal, az ősszel,
Nem ismerz unalmat, hogyha ide jössz el.

Ha homlokod tedve sötét bánatárnyal:
Csak ide jöjj! meglásd a bú messze szárnyal.

Hogyha akkor hagy el utolsó forintod,
Mikor a „Füllentő“ árát kiszorintod:

Ne búsulj, mert leszen oly nagy kedved neked,
Szinte azt hiszed, hogy Rothschild a te neved.

Hiszem, hogy oda jössz, hol nem hallasz panaszt,
Hol neveteshz annyit, hogy szinte megszakadsz.

A „Füllentő“-re f. évi októbertől fogva új előfizetést nyitunk. A „Füllentő“ ezután háromszor fog megjelenni, még pedig a hónap 10-én, 20-án és 30-án, csinos kiállításban, érdekes tartalommal, szépen rajzolt képekkel. Előfizetési ára: október-december negyedévre 75 kr., félévre 1 frt 50 kr., egész évre 3 frt. Az előfizetési pénzek a „Füllentő“ kiadóhivatalába Stáció-utca 6. sz. I. em. (legzélészerűbb póstaútvánnyal) küldendők.

Mutatványszámokat bárkinek ingyen küldünk, de elő nem fizetés esetén kérjük visszaküldeni.

Jövő számunk f. év október 10-kén jelenik meg.

Fiatal óriás a helyzet magaslatán.

No nézze meg az ember! Micsoda erőszakos kormány ez a mienk? Még ott Zalában a szegény Savanyu Józsinak és éretársainak nem is akar megengedni egy kis mulatságot. Még csendőröket akar szegényeknek a nyakukra vinni. Isten veled akkor te szép betyár romantika! Eddig olyan szépen megférték együtt a jószívű pandurokkal, hogy azok mindég a legpontosabban és lelkiismeretesen ott keresték őket, a hol épen nem voltak. A csendőröknek meg tudvalevőleg igen jó orruk van; még nyomukra találnak akadni, s akkor az újságíró bácsik alul is kirántanak egy vessző paripát. Nem lehet azután majd rémhistóriákat írni, hogy Savanyu Józsi itt volt, ott volt, hol volt, mit csinált, hogy ment látogatóba asszonyruhába bujva a gazdag plébánushoz, a ki azután halálra ijedten traktálta meg a veszedelmes menyecskét. Keserű napokat sejtkeztél felett felhajnallani oh mi édes Savanyu Józsin!

Hanem ugy szűr alatt értésemre esett, hogy a nemzeti színházban nagyban készülnek az „Ember tragoediája“ színre alkalmazásával. Az özvegy Csutak Mártonné titokban két puttony paradicsom almát küldött föl Paulaynak a paradicsom kert díszítéséhez; a kasznár cselédje meg, a szájas Éva már alkuba áll az öreg béressel, a Mihály bácsival, a tulipántos láda elszállítása tekintetében, mivelhogy ő erőnek erejével látni akarja azt a bizonyos Ádámot. Sőt azt is hallottam, hogy az előadás alatt nem szabad a csemegeárus leánykáknak hangosan kínálgatólódzni, hogy: „tessék almát“, „almát tessék“ nehogy az igazi színpadi Évával (nem a népszínház igazgatójával) a concurrentia miatt holmi hajbakopási episod szövődjék a darabba. Egek ura! lesz azon a színpadon méreteknél kegyetlen nyak-kitekerésük, jámbusoknak irgalmatlan meggyilkoltatásuk. Oh Madách szelleme! bocssás meg az ellened vétkezőknek!

Hanem nagyszerűnek ígérkezik az a Margit-szigeti ünnepély, amit az ischiai földrengés által sujtottak javára rendez a budapesti előkelő és művészi világ. Csakhogy azután nefogjon a közönség azval is olyan hatalmas czizmediát, mind az Istenben boldogult Orczy-kerti szent István napi nép-ünnepellyel. De ez aligha jobban nem fog sikerülni, mert a kolompások nagyon kötik az ebet a karóhoz, hogy így meg úgy lesz. Lesz a világon minden, ami csak szemnek, szájnak kedves. Muzsika, csemege, komédia; pezsgő, szép asszony, tragoedia. Szász Károly már két hét óta turkál a rim magazinjában, nemis tud aludni kinjában. A helyi közlekedő hajók padjait már vizsgálja egy városi bizottság, hogy mily mértékben vakarandó le róluk a piszok, hogy a gőzhajó társaság érdekei se veszélyeztessenek. Posner Károly Lajos lovag egy hátultöltő protocolummal készül meglepni a nagy érdemű közönséget, s indítvány hozza, hogy ezen kegyeleter ünnepély örök emlékére egy libamáj érdemkereszt allapittassék, melynek védnökségét ő hajlandó lenne a három dob utcazi maczeszgyár igazgató ellenjegyzése mellett elvállalni. Igazán nagyszerű auspiciumok!

De tulajdonképen nem valami nagy história lehet az a földrengés; az ember alatt mozog a föld, egy kicsit tántorog, azután

megvan: ennyi az egész. És ilyen haszontalan kis história miatt annyi ember halt meg ott ijediben azon a szigeten. Soh' se adnék biz' én nekik egy batkát sem, minek voltak oly iszonyú gyávák. Nekem kutyabajom se lett a multkor, mikor a tanító bácsi a két fülemnél fogva rázogatótt vagy egy jó fertályóraig, pedig még két óra mulva is azt hittem hogy forog velem a világ, s hogy el ne essek, belekapaszkoztam a lugason egy szőlőfürtbe, a Klári néni meg azt hitte hogy talán leakarom szakítani; egy kicsit nyakon ütött, mindjárt helyre jöttem. Nem egy könnyen ijedek én meg, s engem ne is insultáljon senki, mert velem gyűlik meg a baja, még ha göttingai professor lenne is. No nézze meg az ember!

Kóbi.

lenni edj báronin, hojd edj kicsit megboszontsa — azt a másik báronin. Aztat tartok, hojd ez igazán a — legédesebb bosszó . . .

— Aztat legalább elérte, hojd most ő már edj — ex-báronin lette . . . mig az isteni Hedji Oronkának még ez is — e g (g e) r e s . . .

— A virágokról medjek a tövisekre; az isteni Oronkáról, még a kedves Ilkáról medjek a „drága horvát testvérekre.

— Én is megoldok a horvát kérdés edj Szász-Károlyi rimmel. Aztat hiszek odjanis, hojd a horvátok addig fognak tönnetni, mig a madjarok nem fogják őket bönnetni . . .

— Mastan már nem todok hojd kinek megvan igaza, az enyim borátnak, a Verthovay oreságnak, aki azért őti a zsidók, mert nem madjarok, vajd a „drága horvát „oreságoknak“ akik azért ötik a zsidók, mert madjar hozafiaik? Aztat kezdek hinni, hojd a Verthovay és a horvát oreságoknál csak az eszközök köömböznek, de: a cél edjenlő . . .

— Végre már aztat tanáclok a Tiszza oreságnak, hojd a horvátoknak már nem fehér lop, hanem — kard-lop küll! . . .

— Azelőtt a horvátok irtak fekete betökkal a fehér lopra, már mast mink irjonk vörös betöket a hát-loppra! . . .

— A Verthovay oreság aztat írja hojd a Deszkás oreság föllépése olkolmával úszálka volta a rendűrség szemében. Elfelejtí a Verthovay oreság, hojd az, ami az üvé szemiben száalka, az a rendűrség szemiben: deszka.

— A „Föletlenség“ kölömben mast csendesebben beszélí már. Bizamosan érzi már, hojd: valami **Kozmás** lette! . . .

Szélbal Sanyi, a magas politikáról.

Láncos lobogós terringette! Mán most men megént a horvátok bomlanak! Azt mondom én, hogy rörd légyen végre! Hej, volna csak most országgyűlés, meg is interpellálnám azt a „hazaáruló renegát“-ot. Mert amán megén' tiszta dolog, hogy ennek senki más nem az oka, mint Tiszza Kálmán! Hogy azelőtt ütötték a zsedót, annak — (meg es mondtam az zsedó választóimnak, hogy annak —) csak az ő bálványok a a Tiszza Kálmán (hogy ütne béle a...) az oka; most hogy nem ütí a zsedót — (meg es mondtam az elv hiveimnek —) annak is csak az a „hazaáruló renegát“ a Tiszza Kálmán (hogy ütne béle a...) az oka. — A meg mán tiszta dolog, hogy a horvát kutyákat (hogy üssön belejök a...) is senki más nem bujtogatja, mint az a „hazaáruló renegát“, a Tiszza Kálmán! (hogy ütne béle a...)

Persze, hogy ő bujtogatja őket. Jól es érzi most magát, mert nincsen országgyűlés, ahol megmoshatnám egy kicsit, azt a „hazaáruló“ fejét! Hej, de meg is interpellálnám érte! Tudom, hogy szorulna valami, ott hátul... he, he, he, he!

Mert a megén bizonyos hogy senki sem fogja megbuktatni azt a „hazaáruló renegát“, csak — én.

Hát a meg micsoda dolog volt, hogy a koronaörökösnek az a kis herczegnője meg Laksenborgba, meg nem a budai várba született? — Hej volna csak most országgyűlés, de meg es interpellálnám ezért azt a „hazaáruló renegátot“!... Mert az es megén tiszta dolog, hogy ő tanácsolta annak a mameluk golyának, hogy aztat a kis herczegasszonyt ne a budai várba, hanem a Laksenborgba vigye...

Hej de meg es uktatnám ezért a Tiszát! (hogy ütne béle a...)

Hát e meg micsoda?

Hát mán nekem megén csak szaladgá-nom köll.

Hát az a kért honatyai vasuti szabad-jegyem meg hol késik megén? Hát kérdem én, micsoda kormány az megén, h l a honatyának még várnia, vagy eppeg utána szalannyia kő a vasuti potya-jegynek? Bezzeg ha egy mameluk kérne, hát csak úgy dobánák utánya!

Hej volna is csak most országgyűlés! Hej, de meg is interpellálnám, azt a „hazaáruló renegátot“ Tiszza Kálmánt! (hogy ütne béle a...)

Megbuktatom! és én mégyek a helyére! . . .

Kathedra.

— Uraim! Nem akarom önöket tovább is e szörnyü vérontás részleteivel untatni, — hiszen tankönyvem 69-ik oldalának, 4-ik kikezdésében elég részletesen megvan az.

— S tudják önök uraim, hogy mit tett ezután Lajos? Föltegte magát.